

Häpeästä toivoon

Ensi sunnuntain evankeliumiteksti kertoo siitä, kuinka ihmisjoukko tuo Jeesuksen eteen naisen, jonka elämä oli rikkoutunut ja jonka häpeä nostettiin kaikkien nähtäväksi. Lainopettajilla oli kivet valmiina käsissään. He näkivät naisen syyllisyyden, eivät hänen ihmisarvoaan. Jeesus kuitenkin pysähtyi. Hän ei kiirehtinyt tuomitsemaan, vaan sanoi: ”Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven.”

Päihdeongelmien keskellä elävä ihminen tuntee usein saman katseen. Häntä pidetään helposti ongelmana, epäonnistujana tai taakkana. Riippuvuus voi rikkoa ihmissuhteita, viedä terveyden ja murentaa luottamuksen. Läheiset väsyvät, yhteiskunta laskee kustannuksia ja ihminen itse kantaa raskasta häpeää. Silti riippuvuuden takana on ihminen, jonka elämässä on kipua, yksinäisyyttä ja kaipuuta tulla nähdyksi muutenkin kuin virheidensä kautta.

Jeesus ei sano pahaa hyväksi. Hän sanoo naiselle: ”Mene, äläkä enää tee syntiä.” Mutta ensin hän palauttaa naiselle ihmisarvon. Hän muistuttaa, ettei kukaan meistä seiso toisen yläpuolella puhtain käsin. Armo tarkoittaa mahdollisuutta uuteen alkuun.

Toipuminen alkaa usein siitä, ettei kukaan enää heitä kiveä. Kun joku kuuntelee, auttaa hoitoon, kulkee rinnalla ja muistuttaa, että epäonnistumisista huolimatta elämä ei ole menetetty. Kristillisen uskon ytimessä on ajatus siitä, ettei ihminen ole yhtä kuin pahin tekonsa. Jokainen tarvitsee joskus armon katsetta ja uuden mahdollisuuden.

Tiina Saarinen

Diakoniatyöntekijä

Orimattilan seurakunta